

Nr 104.

Av herr **Erlansson**, om skrivelse till Kungl. Maj:t i fråga om viss ändring i förordningen om taxeringsmyndigheter och förfarandet vid taxering.

Fjärde mom. i 36 § av kungl. förordningen om taxeringsmyndigheter och förfarandet vid taxering, given Stockholms slott den 28 okt. 1910, har i sin första del följande lydelse: »Avskrifter av taxeringslängderna, i vad de angå varje särskild kommun på landet, skola jämväl före den 20 juni av häradsskrivaren, vid bot av tre kronor för varje överskjutande dag, tillställas vederbörande kommunalstämmas ordförande, vilken det åligger att under viss bestämd och vederbörligen kungjord tid, som icke må understiga fjorton dagar, på lämpligt och därvid även tillkännagivet ställe hålla avskrifterna de skattskyldiga till handa». Och 39 § innehåller bland annat följande:

»Skattskyldig, som icke åtnöjes med vederbörande taxeringsnämnds beslut i vad honom rör och som ej till följd av stadgandet i 18 § förlorat rätt till talan, må däri söka ändring hos prövningsnämnden genom besvär, vilka, skriftligen avfattade, skola, vid påföljd att besvären eljest icke varda upptagna till prövning, ingivas till Konungens befallningshavande senast före klockan tolv på dagen i länen den 15 juli.»

Härav framgår, att det är meningen, att den skattskyldige skall sättas i tillfälle att granska sin upptaxering och har rättighet att överklaga den, ifall han finner anledning därtill. I vissa avseenden bliva dock dessa bestämmelser utan betydelse. Till exempel, då en person blir upptaxerad i en kommun, där han inte bor. Han har icke avlämnat deklaration dit av det enkla skälet, att han inte visste sig hava något att deklarerera för inom den kommunen. Han får då ej reda på att han är

upptaxerad där, och det kan sålunda inte falla honom in att resa dit för att genomse deras taxeringslängd. Omsider får han reda på taxeringen, men då är klagotiden förbi, och han måste betala, om det än är orätt med beskattningen.

För att avhjälpa sådant missförhållande bör det i taxeringsförordningen införas skyldighet för taxeringsnämndens ordförande att till de upptaxerade, vilka bo inom annan kommun, lämna skriftligt meddelande härom. Detta blir ju en utökning av taxeringsordförandens åliggande, men torde vara av mindre omfattning. För den skattskyldige däremot skulle det skänka en känsla av trygghet under tider, då det sökes efter att få så många beskattningsföremål som möjligt.

På grund av vad jag anført, hemställer jag,

att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa, att i kungl. förordningen om taxeringsmyndigheter och förfarandet vid taxering den 28 okt. 1910 göres den förändringen, att taxeringsnämndens ordförande ålägges att lämna skriftlig uppgift om taxeringen av de personer, som bo utom kommunen.

Stockholm den 24 januari 1917.

John Erlansson.
